ESIMESE ASTME KOHTU MÄÄRUS (kolmas koda)

3. detsember 2008 *

Kohtuasjas T-227/06,

RSA Security Ireland Ltd, asukoht Shannon (Iirimaa), esindajad: *barrister* B. Conway ja *solicitor* S. Daly,

hageja,

versus

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindajad: X. Lewis ja J. Hottiaux,

kostja,

mille ese on nõue tühistada komisjoni 16. juuni 2006. aasta määrus (EÜ) nr 888/2006 teatavate kaupade klassifitseerimise kohta kombineeritud nomenklatuuris (ELT L 165, lk 6),

* Kohtumenetluse keel: inglise.

EUROOPA ÜHENDUSTE
ESIMESE ASTME KOHUS (kolmas koda),

koosseisus: koja esimees J. Azizi, kohtunikud E. Cremona (ettekandja) ja S. Frimodt Nielsen,

kohtusekretär: E. Coulon,

annab käesoleva

määruse

Õiguslik raamistik

Kombineeritud nomenklatuur

1 Selleks et rakendada ühist tollitariifistikku ja lihtsustada ühenduse väliskaubandusega ning kaupade importi ja eksporti puudutava ühenduse muu poliitikaga seotud statistika kogumist, kehtestas nõukogu 23. juuli 1987. aasta määrusega (EMÜ) nr 2658/87 (tariifi- ja statistikanomenklatuuri ning ühise tollitariifistiku kohta (EÜT L 256, lk 1; ELT

eriväljaanne 02/02, lk 382; edaspidi „kombineeritud nomenklatuuri määrus")) ühenduses impordi- või eksporditehingute objektiks olevate kaupade täieliku nomenklatuuri (edaspidi „kombineeritud nomenklatuur" või „KN"). Kombineeritud nomenklatuur on esitatud selle määruse I lisas.

2 Selleks et tagada kombineeritud nomenklatuuri ühtne kohaldamine ühenduses, võib komisjon, keda abistab liikmesriikide esindajatest koosnev komitee (edaspidi „tolliseadustiku komitee"), võtta vastu teatavaid meetmeid, mis on loetletud kombineeritud nomenklatuuri määruse artiklis 9. Nende meetmete hulgas on eelkõige komisjonile antud võimalus võtta vastu määrusi teatavate kaupade klassifitseerimise kohta kombineeritud nomenklatuuris (kombineeritud nomenklatuuri määruse artikli 9 lõike 1 punkti a esimene taane).

3 Komisjoni 16. juuni 2006. aasta määruse (EÜ) nr 888/2006 (teatavate kaupade klassifitseerimise kohta kombineeritud nomenklatuuris (ELT L 165, lk 6; edaspidi „vaidlustatud määrus")) vastuvõtmise ajal olid kombineeritud nomenklatuuri rubriigid 8470, 8471 ja 8543 sõnastatud järgmiselt:

– rubriik 8470: „[k]alkulaatorid ja arvutusfunktsioone täitvad taskuformaadis andmehõive-, andmejäädvustus- ja andmeesitusmasinad; raamatupidamismasinad, postifrankeerimismasinad, piletiautomaadid jms arvutusseadmega masinad; kassaaparaadid […]";

– rubriik 8471: „[a]rvutid, nende plokid; optilised ning magnetriiderid, seadmed kodeeritud andmete kirjutamiseks andmekandjatele, mujal nimetamata seadmed nende andmete töötlemiseks";

– rubriik 8543: „[m]ujal selles grupis nimetamata elektriseadmed, mis täidavad iseseisvaid tööoperatsioone”.

Siduv tariifiinformatsioon

4 Vastavalt nõukogu 12. oktoobri 1992. aasta määruse (EMÜ) nr 2913/92 (millega kehtestatakse ühenduse tolliseadustik (EÜT L 302, lk 1; ELT eriväljaanne 02/04, lk 307; edaspidi „ühenduse tolliseadustik”; muudetud) artikli 11 lõikele 1 ja artiklile 12 võivad ettevõtjad saada tollilt siduva tariifiinformatsiooni (edaspidi „STI”). Tegemist on informatsiooniga teatava kauba tariifse klassifitseerimise kohta, mis seob ametiasustust STI taotleja ja/või valdajaga.

5 Tolliseadustiku artikkel 12 sätestab:

„1. Toll annab siduvat tariifiinformatsiooni kirjaliku taotluse alusel komiteemenetlusega kindlaksmääratud korras.

[…]

4. Siduv informatsioon kehtib tariifide puhul kuus aastat […] alates informatsiooni väljaandmise kuupäevast. […]

5. Siduv informatsioon kaotab kehtivuse:

a) tariifiinformatsiooni puhul, kui:

i) võetakse vastu uus määrus ja informatsioon ei vasta enam selles ettenähtud nõuetele;

[…]

Alapunktides i ja ii sätestatud juhtudel kaotab siduv informatsioon kehtivuse nimetatud meetmete avaldamise kuupäeval […];

[…]

6. Lõike 5 punkti a alapunktide ii või iii või punkti b alapunktide ii või iii alusel kehtetu siduva informatsiooni pidaja võib seda informatsiooni kasutada kuue kuu jooksul alates meetme avaldamise või talle teatamise kuupäevast, tingimusel et ta on enne meetme

vastuvõtmist sõlminud siduva informatsiooni alusel kõnealuste kaupade osas siduvad ostu-müügilepingud. Toodete puhul, millega seotud tolliformaalsusi täites tuleb esitada impordi-, ekspordi- või eelkinnitussertifikaat, asendub kuuekuuline tähtaeg sertifikaadi kehtivusajaga.

Lõike 5 punkti a alapunktis i ja punkti b alapunktis i nimetatud juhtudel võib määrusega või lepinguga ette näha tähtaja, mille jooksul esimest lõiku kohaldatakse.

[…]”

6 Komisjoni 2. juuli 1993. aasta määruse (EMÜ) nr 2454/93 (millega kehtestatakse tolliseadustiku teatavad rakendussätted (EÜT L 253, lk 1; ELT eriväljaanne 02/06, lk 3)) artikli 8 lõige 1 (muudetud) sätestab:

„[s]iduva tariifiinformatsiooni puhul edastavad liikmesriikide tolliasutused viivitamatult komisjonile:

a) koopia siduva tariifiinformatsiooni taotlusest […];

b) koopia antud siduvast tariifiinformatsioonist […]

[…]

Need edastatakse elektroonilisel teel.”

7 Määruse nr 2454/93 artikli 9 lõige 1 sätestab:

„[k]ui siduva informatsiooni teadete vahel on vastuolud:

– paneb komisjon omal algatusel või liikmesriigi esindaja taotlusel küsimuse arutlusele komitee järgmise kuu istungil või, kui see ei õnnestu, siis sellele järgneval istungil,

– kooskõlas komiteemenetlusega võtab komisjon võimalikult kiiresti ja hiljemalt kuue kuu jooksul esimeses taandes nimetatud istungi toimumisest alates vastu asjakohase meetme, mis tagab tollinomenklatuuri […] ühtse kohaldamise. […]”

Vaidluse taust

8 Hageja RSA Security Ireland Ltd on Iiri õiguse alusel asutatud äriühing, mis toodab, impordib ja turustab Euroopa ühenduses turvaseadet nimega „RSA SecurID authenticator” põhiliselt kahel kujul: nn krediitkaart ja nn võtmetasku (*key fob*).

9 Irish Revenue Commissioners (Iiri maksu- ja tolliamet, edaspidi „IRC") väljastas 8. veebruaril 2001 hageja palvel STI, milles klassifitseeriti hageja toode kombineeritud nomenklatuuri alamrubriiki 8473 30 10 00. Nimetatud STI-s kirjeldatakse toodet järgmiselt: „[S]ee on internetitehingute turvamehhanism, [mis] koosneb vedelkristallkuvarist (LCD), trükkplaadist, mikrokontrollerist/trükklülitusest, kondensaatoritest ja patareist. Kõik [need] komponendid […] on plastkorpuses."

10 1. detsembril 2003 teavitas IRC hagejat, et tolliseadustiku komitee „tariifi- ja statistikanomenklatuuri" osakonna (edaspidi „nomenklatuurikomitee") otsusega tuleb toode klassifitseerida õigesti KN-koodi 8543 89 alla. Nimetatud komitee otsuste täitmiseks tunnistas IRC 8. veebruari 2001. aasta STI samast kuupäevast kehtetuks ja asendas selle 8. aprillil 2004 uue STI-ga, milles klassifitseeriti kõnealust tüüpi seade KN-koodile 8543 89 95 99 vastavasse tariifialamrubriiki. Uues STI-s kirjeldatakse toodet järgmiselt: „[See on] arvuti turvaseade, [mis] koosneb vedelkristallkuvarist (LCD), trükkplaadist ja patareist plastkorpuses või krediitkaardi kujul. Programmeeritult tagab see kasutaja identifitseerimise ja autentimise teel ühenduspunktis turvalise juurdepääsu arvutisüsteemi."

11 Kuna tollimaksumäär oli rubriigis 8543 märkimisväärselt kõrgem kui rubriigis 8473, kaebas hageja IRC määratud klassifikatsiooni peale Irish Revenue Commissionersile (Iiri maksu- ja tollivaidluste komisjon, edaspidi „AC").

12 10. oktoobri 2005. aasta otsusega rahuldas AC kaebuse põhjendusel, et kõnealuse toote õige klassifikatsioon tuleb tolliseadustiku tõlgendamise ja klassifitseerimise eeskirjade alusel kindlaks määrata toote objektiivsete tunnuste ja omaduste alusel, eelkõige selle

järgi, et toode arvutab ja näitab pseudojuhuslikke arve. AC otsustas seega, et toode tuleb klassifitseerida arvutusseadmena rubriiki 8470 10 00 00.

13 Kuna AC otsuse tagajärjel tunnistati 8. aprillil 2004 väljastatud STI kehtetuks, teatas IRC sellest komisjonile. IRC otsustas seejärel nimetatud otsust Superior Courts of Irelandis (Iirimaa kõrgeimad kohtud) mitte vaidlustada. AC otsus kõnealuse toote klassifitseerimise kohta muutus seega Iiri õiguses lõplikuks.

14 Hageja taotles seejärel IRC-lt 8. aprilli 2004. aasta STI alusel imporditud kaupadelt varem tasutud tollimaksu tagastamist. IRC tunnistas nimetatud STI 27. oktoobri 2005. aasta kirjaga ametlikult kehtetuks kooskõlas AC 10. oktoobri 2005. aasta otsusega toote klassifitseerimise kohta rubriiki 8470 10 00 00.

15 Komisjon esitas 15. novembril 2005 nomenklatuurikomiteele IRC teate „„authentificateur SecurID" (digipass) arvuti turvaseadme tariifse klassifikatsiooni" kohta. Seda taotlust arutati mitmel nimetatud komitee koosolekul.

16 9. märtsi 2006. aasta kirjaga teatas IRC hagejale, et nomenklatuurikomitee arutas AC 10. oktoobri 2005. aasta otsusega STI kehtetuks tunnistamist ja et komisjon võttis pärast nomenklatuurikomitee esitatud tekstiprojekti heakskiitmist lõpuks vastu määruse, milles kõnealune toode klassifitseeriti kombineeritud nomenklatuuri alamrubriiki 8543 89 97. IRC teatas 23. juuni 2006. aasta e-kirjaga hagejale vaidlustatud määruse avaldamisest, märkides, et see on määrus, millele ta viitas

nimetatud 9. märtsi 2006. aasta kirjas.

17 Vaidlustatud määruse lisas on vaidlusalune toode klassifitseeritud järgmiselt:

Kauba kirjeldus	Klassifikatsioon (KN-kood)	Põhjendus
(1)	(2)	(3)
Turvaseade, mis on konstrueeritud juurdepääsuks automaatsesse andmetöötlusseadmesse talletatud salvestistele. See koosneb vedelkristallnäidikust (LCD), trükklülitusest ja patareist plastkestas, mille võib kinnitada võtmehoidja külge. Seade loob kuuenumbrilise jada, mis on eriomane konkreetsele kasutajale ja võimaldab kasutajal ligi pääseda automaatsesse andmetöötlusseadmesse talletatud salvestistele. Seadet ei saa ühendada automaatse andmetöötlusseadmega ja see töötab sellisest masinast eraldi.	8543 89 97	Klassifikatsioon määratakse kindlaks kombineeritud nomenklatuuri klassifitseerimise üldreeglitega 1 ja 6 ning KN-koodide 8543, 8543 89 ja 8543 89 97 sõnastusega. Seadet ei või klassifitseerida rubriiki 8470, sest sellel puudub andmete käsisisestusrežiim ja arvutusfunktsioon nimetatud rubriigi tähenduses (vt HS-i selgitavaid märkusi nimetatud rubriigi kohta). Seadet ei või klassifitseerida rubriiki 8471, sest see ei ole vabalt programmeeritav vastavalt kasutaja nõudmisele (vt grupi 84 märkus 5.A alapunkt a alapunkt 2) ega ka automaatse andmetöötlusseadme (arvuti) plokk, sest see ei ole ühendatav keskseadmega (vt grupi 84 märkus 5.B alapunkt b). Seade tuleb klassifitseerida rubriiki 8543, sest see on mujal nimetamata elektriseade, mis täidab iseseisvat tööoperatsiooni.

18 Määrus jõustus vastavalt selle artiklile 3 kahekümnendal päeval pärast selle avaldamist Euroopa Liidu Teatajas, nimelt 7. juulil 2006.

19 IRC teatas 11. augusti 2006. aasta kirjas vastuseks hageja 8. augusti 2006. aasta teabetaotlusele, et vaidlustatud määruses klassifitseeriti „RSA SecurID authenticator rubriiki 8543 89 97", märkides ühtlasi, et määrusega tühistati alates selle jõustumise päevast AC 10. oktoobri 2005. aasta otsus ja et määrust kohaldatakse kõnealusele tootele nii „võtmetasku" kui ka „krediitkaardi" kujul.

Menetlus ja poolte nõuded

20 Esimese Astme Kohtu kantseleisse 25. augustil 2006 saabunud avaldusega esitas hageja käesoleva hagi.

21 Dokumendiga, mis saabus Esimese Astme Kohtu kantseleisse 22. novembril 2006, esitas komisjon Esimese Astme Kohtu kodukorra artikli 114 lõike 1 alusel vastuvõetamatuse vastuväite. Hageja esitas selle vastuväite kohta kirjalikud märkused 8. jaanuaril 2007.

22 Vastuvõetamatuse vastuväites palub komisjon Esimese Astme Kohtul:

– jätta hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

23 Hageja palub Esimese Astme Kohtul:

– lükata vastuvõetamatuse vastuväide tagasi;

– teise võimalusena peatada kõnealuse vastuväite menetlemine kuni põhiküsimuses otsuse tegemiseni;

– tühistada vaidlustatud määrus põhjusel, et selles ei klassifitseerita hageja toodet kombineeritud nomenklatuuris toote objektiivsetest tunnustest ja omadustest lähtudes;

– teise võimalusena tühistada vaidlustatud määrus, kuna selle vastuvõtmisega kuritarvitas komisjon oma võimu ja/või rikkus olulisi menetlusnorme;

– otsustada, et toode, mis on olemuselt automaatne andmetöötlusseade, tuleb klassifitseerida kombineeritud nomenklatuuri rubriiki 8471;

– teise võimalusena otsustada, et toote põhiomadus on ostu hetkel kasutaja määratud matemaatiliste arvutuste genereerimise ja teostamise erivõime ja et kalkulaatorina tuleb see seega klassifitseerida kombineeritud nomenklatuuri rubriiki 8470;

– tuvastada, et toote põhiomadus ei ole turvaseadme omadus või failipöörduse võimaldamine, olenemata sellest, kas failid on salvestatud automaatsesse andmetöötlusseadmesse või muul viisil;

– nõuda vaidlustatud määruse jõustumisest alates toote ühendusse importimisel hageja tasutud tollimaksude tagastamist koos tasumisele kuulvate intressidega;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

24 Menetlust korraldavate meetmete korras esitas Esimese Astme Kohus 4. märtsil 2008 komisjonile saadetud kirjas küsimuse ning palus ka esitada teatavad dokumendid. Komisjon täitis need nõuded tähtaegselt.

Õiguslik käsitlus

25 Vastavalt kodukorra artiklile 114 võib Esimese Astme Kohus poole taotlusel lahendada vastuvõetamatuse vastuväite kohtuvaidlust sisuliselt lahendamata. Vastavalt nimetatud

artikli lõikele 3 on taotluse edasine menetlus suuline, kui Esimese Astme Kohus ei otsusta teisiti. Käesolevas asjas leiab Esimese Astme Kohus, et ta on toimiku materjale uurides saanud piisavalt teavet, et teha asjas otsus suulist menetlust algatamata.

Poolte argumendid

26 Komisjon väidab, et vaidlustatud määrus ei puuduta hagejat isiklikult.

27 Komisjon tuletab kõigepealt meelde, et vastavalt kohtupraktikale ei ole üksikisiku hagi vastuvõetav, kui see on esitatud EÜ artikli 249 teise lõigu tähenduses üldkohaldatava määruse vastu. Komisjon väidab eelkõige, et vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale ei puuduta määrused kauba tariifse klassifitseerimise kohta kombineeritud nomenklatuuris ettevõtjaid isiklikult ja et nende hagid kõnealuste määruste vastu on jäetud vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata.

28 Lisaks on komisjoni sõnul vaid ühel korral, nimelt Esimese Astme Kohtu 30. septembri 2003. aasta otsuses kohtuasjas T-243/01: Sony Computer Entertainment Europe *vs*. komisjon (EKL 2003, lk II-4189), leitud, et tariifse klassifitseerimise määrus puudutab ettevõtjat isiklikult, arvestades nelja teguri koostoimet. Selle kohtuasja „erandlikke asjaolusid" ei ole aga käesolevas asjas piisavalt tõendatud, selleks et jõuda samale järeldusele.

29 Mis puudutab esimest tegurit ehk asjaolu, et eespool punktis 28 viidatud kohtuotsuse Sony aluseks olevas kohtuasjas arutlusel olnud määrus võeti vastu äriühingu Sony esitatud STI taotluse põhjal ja et ühtki teist toodet peale Sony mängupuldi ei esitletud ega arutatud menetluses, mille tulemusel kõnealune määrus vastu võeti (eespool punktis 28 viidatud kohtuotsus Sony, punktid 64–66), leiab komisjon, et see on käesoleval juhul vaid vähese tähtsusega või tähtsusetu, kuna tariifse klassifitseerimise määruse vastuvõtmise menetlus algatatakse alati raskuste tõttu toote klassifitseerimisel. Lisaks, nagu hageja oma hagiavalduses tõdes, ei uurinud nomenklatuurikomitee kõnealust toodet konkreetselt ning toote kohta ei esitatud ühtegi fotot. Veel möönis hageja, et nimetatud komitee võttis klassifitseerimisel arvesse ühte samalaadset toodet – „Digipassi", mis oli varem samasse rubriiki klassifitseeritud.

30 Mis puudutab teist tegurit ehk asjaolu, et Sony oli ainus ettevõtja, kelle õiguslikku olukorda kõnealune klassifitseerimismäärus puudutas, mõjutades ka kohtuvaidluse lahendamist siseriiklikul tasandil (eespool punktis 28 viidatud kohtuotsus Sony, punktid 68 ja 69), märgib komisjon, et hageja ei tõendanud, et siseriiklikus kohtus on algatatud kõnealuse toote klassifitseerimises vaidlus, mille suhtes tehtud otsus sõltuks vaidlustatud määrusest. Lisaks ei ole hageja komisjoni sõnul ainus ettevõtja, keda vaidlustatud määrus puudutab – nagu hageja ise oma hagiavalduses sõnaselgelt möönis –, kuna vähemalt neljal erineval ettevõtjal on võimalik toota ja turustada hageja tootega kas sarnaseid või väga sarnaseid tooteid ja kõnealune määrus võib neid kõiki puudutada. Seega, kuigi hagiavalusele lisatud kirjavahetus Iiri ametiasutustega tõendab kahtlemata, et vaidlustatud määrus on hageja toote suhtes kohaldatav, ei tõenda see siiski, et see toode on ainus, mida kõnealune määrus puudutab.

31 Mis puudutab kolmandat tegurit ehk asjaolu, et eespool punktis 28 viidatud kohtuotsuse Sony aluseks olnud kohtuasjas puudutas arutlusel olnud määrus konkreetselt hageja toodet, kuna määrusele oli lisatud Sony logoga toote foto ja et nimetatud määruse jõustumise ajal teisi samasuguste omadustega tooteid ei olnud (eespool punktis 28 viidatud kohtuotsus Sony, punktid 71–74), leiab komisjon, et

käesoleval juhul see nii ei ole. Vaidlustatud määrus ei sisalda ühtegi fotot vaidlusalusest tootest ega viiteid logole, patendile, kaubamärgile või muule hageja omandiõigusele. Pealegi ei ole hageja väitnud, et ta omab vaidlusaluseid tooteid kirjeldavaid patente, mille väljavõtted on kohtutoimikusse kantud, ega seda, et vaidlustatud määrus mõjutab kuidagi patentidest tulenevaid õigusi. Lõpuks leiab komisjon, et vaidlustatud määruse lisa esimeses veerus esitatud tootekirjeldus on üldine ja põhineb kõnealuste kaupade omadustel ja tehnilistel tunnustel ja lisa kolmandas veerus esitatud põhjendustel, ning et sellest kirjeldusest ei saa järeldada, et see kehtib üksnes hageja toote kohta, ja viimane ei ole ka vastupidist väitnud ega tõendanud.

32 Neljanda teguri kohta väidab komisjon, et vastupidi Sonyle, kes oli määruses, mida arutati eespool punktis 28 viidatud kohtuasjas Sony, klassifitseeritud toote ainus volitatud importija, ei väitnud hageja, et ta on kõnesoleva toote ainus volitatud importija.

33 Komisjon on kokkuvõttes seisukohal, et ükski eespool punktis 28 viidatud kohtuotsuse Sony aluseks olnud kohtuasja erandlikest asjaoludest ei ole käesoleval juhul kohaldatav. Järelikult tuleb vaidlustatud määrust käsitada üldkohaldatava meetmena EÜ artikli 249 teise lõigu tähenduses. Seega ei puuduta kõnealune määrus hagejat isiklikult. Komisjon tuletab ühtlasi meelde, et vastavalt kohtupraktikale on tariifse klassifitseerimise määrus kohaldatav analoogia alusel juhul, kui teatud toote kontrollimine nomenklatuurikomitees puudutab mitte üksnes seda toodet, vaid ka sellega identseid või sarnaseid tooteid.

34 Lõpuks märgib komisjon, et hagi vastuvõetamatuse otsus ei jäta hagejat õiguskaitseta, kuna hageja võib siseriiklikus kohtus siseriikliku rakendusakti vastu algatatud hagi põhjenduseks tugineda vaidlustatud määruse õigusvastasusele.

35 Hageja vaidleb komisjoni väidetele vastu ja leiab, et vaidlustatud määrus puudutab teda isiklikult faktilise olukorra tõttu, mis on talle võrreldes kõikide teiste ettevõtjatega eriomane.

36 Ta väidab, et lähtuvalt Euroopa Kohtu 15. juuli 1963. aasta otsusest kohtuasjas 25/62: Plaumann *vs*. komisjon (EKL 1963, lk 197, edaspidi „kohtuotsus Plaumann") võivad paljud erilised tegurid tema olukorda teiste omast eristada.

37 Esiteks rahuldas AC tema kaebuse 8. aprilli 2004. aasta STI-s kõnealuse toote jaoks määratud tariifse klassifikatsiooni peale, mistõttu STI tunnistati kehtetuks.

38 Teiseks on AC otsus tema sõnul muutunud Iiri õiguses lõplikuks, sest IRC otsustas pärast komisjoniga konsulteerimist selle otsuse peale kaebuse esitamise õigust mitte kasutada.

39 Kolmandaks puudutas pärast AC otsust IRC ja komisjoni algatatud haldusmenetlus konkreetselt kõnealust toodet.

40 Neljandaks tõendavad IRC kirjad hagejale (vt eespool punktid 16 ja 19) viimase arvates selgelt, et vaidlustatud määruse eesmärk on muuta konkreetselt AC tariifse klassifitseerimise otsust.

41 Viiendaks ja viimaseks on hageja ainus ettevõtja, kes saavutas õiguskaitsevahenditega oma toote kohta antud STI tühistamise ja seetõttu soodsama tariifiklassifikatsiooni, mis tunnistati vaidlustatud määrusega kehtetuks.

42 Hageja väidab lisaks, et kuigi vaidlustatud määrus võib näida üldiselt ja abstraktselt sõnastatuna, ei saa seda pidada ainult üldmeetmeks, mida kohaldatakse objektiivselt määratletud olukordades ja mis toob õiguslikke tagajärgi üldiselt ja abstraktselt kindlaks määratud isikute rühmale. Hageja arvates annab komisjoni osa IRC otsuses jätta AC otsuse peale kaebus esitamata, vaidlustatud määruse sõnastus ning selle vastuvõtmine tunnistust sellest, et tegemist on meetmega, mille eesmärk on konkreetselt tühistada AC otsus ja seega selle otsuse tagajärjel IRC väljastatud STI. Kokkuvõttes on vaidlustatud määrus tema arvates vaid varjatud kujul otsus.

43 Hageja viitab ühtlasi Euroopa Kohtu 18. mai 1994. aasta otsusele kohtuasjas C-309/89: Codorníu *vs*. nõukogu (EKL 1994, lk I-1853, edaspidi „kohtuotsus Codorníu"), milles hagejat loeti isiklikult puudutatuks, kuna ühelt poolt oli tal seaduslik õigus kasutada enne kõnealuse määruse vastuvõtmist registreeritud graafilist märki ja teiselt poolt takistas nimetatud määrus tal kasutada kõiki õigusi oma märgile. Käesoleval juhul on hageja enda arvates äriühinguga Codorníu analoogses olukorras, kuna ta sai AC otsuse alusel õiguse konkreetsele tariifsele klassifikatsioonile, mida aga vaidlustatud määrusega muudeti.

44 Lisaks on komisjoni mõiste „isiklikult puudutatud isik" käsitlus hageja arvates väär, kuna komisjon samastab varjatult seda mõistet „eriliselt puudutatud" isiku mõistega. Nagu nähtub eespool punktis 43 viidatud kohtuotsuse Codorníu aluseks olnud kohtuasjast, ei takista asjaolu, et kõnealune määrus puudutab samamoodi teisi ühenduse tootjaid, kes võivad olla kaubamärkide omanikud, Euroopa Kohtul tuvastada, et Codorníu oli tõendanud, et määrus puudutas teda otseselt ja isikulikult. Euroopa

Kohus ei otsustanud seega, et vaidlusalune määrus peab Codorníud puudutama eriliselt ja eranditult, selleks et tunnustada tema õigust esitada tühistamishagi.

45 Hageja rõhutab, et kohtupraktika, millele komisjon viitab, ei ole asjassepuutuv. Faktilised asjaolud kohtuasjades, milles tehti Euroopa Kohtu 6. oktoobri 1982. aasta otsus kohtuasjas 307/81: Alusuisse *vs*. nõukogu ja komisjon (EKL 1982, lk 3463) ja 14. veebruari 1985. aasta otsus kohtuasjas 40/84: Casteels *vs*. komisjon (EKL 1985, lk 667), ning Esimese Astme Kohtu 29. aprilli 1999. aasta määruses kohtuasjas T-120/98: Alce *vs*. komisjon (EKL 1999, lk II-1395) ja 30. jaanuari 2001. aasta määruses kohtuasjas T-49/00: Iposea *vs*. komisjon (EKL 2001, lk II-163), on tema arvates käesoleva kohtuasja omadest täiesti erinevad.

46 Hageja on ühtlasi seisukohal, et komisjon tõlgendab eespool punktis 28 viidatud kohtuotsust Sony vääralt, kui ta seab tariifse klassifitseerimise määruse tühistamiseks esitatud hagi vastuvõetavuse tingimuseks nelja teguri koosmõju. Vastupidi, nimetatud kohtuasja tuleb tõlgendada selliselt, et nimelt nende nelja teguri esinemisest järeldas Esimese Astme Kohus eespool punktis 36 viidatud kohtuotsuses Plaumann sedastatud kriteeriumide kohaldamise teel, et Sony on isiklikult puudutatud.

47 Hageja väidab veel, et komisjoni väited, mis puudutavad viimase välja toodud nelja tegurit, on põhjendamatud. Esimese teguri kohta väidab hageja, et komisjoni tegevuse hindamisel menetluses, mille tulemusel võeti vastu vaidlustatud määrus, ei saa jätta arvesse võtmata käesoleva kohtuasja faktilist tausta, kuna komisjoni kavatsus oli keelduda hagejale AC otsuses määratud tariifset klassifikatsiooni lubamast. Faktiliste asjaolude see külg koos kõikide komisjoni ja IRC vaheliste toimingutega näitab hageja arvates, et vaidlustatud määrus on tegelikult varjatud kujul otsus, mille kohaselt on hageja isiklikult puudutatud.

48 Selles osas lükkab hageja ümber komisjoni väite, mille kohaselt tõendab asjaolu, et nomenklatuurikomitee ei kontrollinud konkreetselt ei kõnealust toodet, seda kujutavaid fotosid ega patendi toimikut, et hageja ei ole isiklikult puudutatud. Niisugune tähelepanematus hageja toote suhtes annab tema sõnul vastupidi tunnistust selle kohta, et vaidlustatud määruse vastuvõtmise menetluses ei järgitud hea halduse tava. Hageja ja IRC kirjavahetus tõendab, et nomenklatuurikomitee liikmed nagu ka komisjon olid teadlikud, et nende töö põhieesmärk oli kontrollida tootele AC otsuses määratud tariifset klassifikatsiooni, kuna selle küsimuse esitas neile IRC pärast AC otsust. Lõpuks võimaldab hagejat teiste ettevõtjate suhtes individualiseerida ainuüksi asjaolu, et hagejalt võeti vaidlustatud määrusega sihilikult ära AC otsusega antud õigus tariifsele klassifikatsioonile.

49 Teise teguriga seoses leiab hageja, et komisjoni väide, mille kohaselt ei ole käesoleval juhul kõnealuse toote klassifitseerimise suhtes algatatud siseriiklikus kohtus kohtuvaidlust, mille lahendus sõltuks vaidlustatud määrusest, ei ole tema hagi vastuvõetavuse osas asjassepuutuv.

50 Lisaks leiab hageja, et komisjoni väide, mille kohaselt hageja ei ole vastupidi Sonyle ainus ettevõtja, kelle õiguslikku olukorda vaidlustatud määrus puudutab, näitab eespool punktis 28 viidatud kohtuotsuse Sony vääriti tõlgendamist. Esiteks rahuldati nii hageja kui ka Sony kaebus riikliku tolli väljastatud STI vastu ja teiseks tühistati siseriikliku kohtu määratud soodne tariifne klassifikatsioon ning see asendati vaidlustatud määrusega. Hageja on seega ainus ettevõtja, kelle õiguslikku olukorda kõnealuse määruse vastuvõtmine kahjustas.

51 Lisaks ei kahjusta määrus nende teiste ettevõtjate õiguslikku positsiooni, kellel on võimalik toota ja turustada tooteid, mis võivad kuuluda vaidlustatud määruse

kohaldamisalasse. Nimelt ei ole need ettevõtjad vastupidi hagejale saanud eriõigust importida oma tooteid ühendusse tariifirubriigi 8470 all. Nende õiguslik olukord on seetõttu analoogne eespool punktis 28 viidatud kohtuotsuse Sony punktis 70 nimetatud teise ettevõtja omaga, kellele väljastati STI toote kohta, mis sarnaneb PlayStation®2'ga tariifirubriigis, mille Sony vaidlustas, ja mitte tariifirubriigis, mille määras talle VAT and Duties Tribunal (Ühendkuningriigi käibemaksu- ja registreerimistasude kohus).

52 Kolmanda teguriga seoses leiab hageja, et komisjon, omistades tähtsust asjaolule, et vaidlustatud määrus ei sisalda toote fotosid ega teisi otseseid või kaudseid viiteid hageja logole, patendile või kaubamärgile, moonutab tuvastusi, mis Esimese Astme Kohus tegi eespool punktis 28 viidatud kohtuotsuses Sony. Nimetatud otsuse aluseks olnud kohtuasjas oli vaidlusalusele määrusele lisatud toote foto üksnes täiendav, mitte määrava tähtsusega tõend selle kohta, et kõnealust määrust tuleb mõista otsusena toote PlayStation®2 tariifse klassifitseerimise kohta. Sellest asjaolust ei saa teha järeldust, nagu oleks Esimese Astme Kohus otsustanud, et sellise kirjaliku või fotograafilise tõendi puudumine määruses ja selle lisades tähendab, et määrus ei puuduta kõnealust importijat isiklikult. Selline järeldus oleks vastuolus Euroopa Kohtu praktikaga, kus on sedastatud, et kui määruses puuduvad neid ettevõtjaid määratlevad tunnused, keda määrus puudutab, ei tähenda see, et määrus ei puuduta neid isiklikult, kuna seda saab kindlaks teha eespool punktis 36 osutatud kohtuotsuse Plaumann kohaselt faktide või asjaolude alusel, mis neid individualiseerivad.

53 Hageja lükkab ümber komisjoni väite, mille kohaselt puudub hageja toimikule lisatud patendiväljavõtetel tõendi väärtus, märkides, et ta ei ole kunagi väitnud, et vaidlustatud määrus kahjustab tema kõnealustest patentidest tulenevaid õigusi. Selles osas rõhutab hageja, et mitte patentide olemasolu, vaid AC otsus määrab kindlaks käesoleva asja faktiliste asjaolude seose eespool punktis 43 viidatud kohtuotsuse Codorníu aluseks olnud kohtuasja asjaoludega.

54 Hageja vaidleb vastu ka komisjoni väitele, et eespool punktis 28 viidatud kohtuotsusest Sony tulenev neljas tegur ei ole käesolevas asjas kohaldatav, kuna hageja ei ole – vastupidi Sonyle – vaidlusaluse toote ainus volitatud importija. Nimelt ei leidnud Esimese Astme Kohus selles kohtuasjas, et ettevõtja peab olema ainus volitatud importija, selleks et tariifse klassifitseerimise määrus võiks teda isiklikult puudutada, mis oleks lisaks vastuolus eespool punktis 36 viidatud kohtuotsusega Plaumann. Lisaks seab hageja kahtluse alla komisjoni lähenemisviisi, mille kohaselt muudaks tariifse klassifitseerimise määruse analoogia alusel kohaldamine kõik seda tüüpi õigusaktide peale esitatud hagid vastuvõetamatuks. Analoogia alusel klassifitseerimine ei mõjuta füüsilise või juriidilise isiku õigust tõendada, et õigusakt teda isiklikult puudutab, selleks et tema hagi loetaks ühenduste kohtus vastuvõetavaks.

55 Lõpuks, seoses komisjoni tõhusat kohtulikku kaitset puudutava väitega rõhutab hageja, et käesolev hagi on tema ainus õiguskaitsevahend kõnealuse määruse vaidlustamiseks, kuna ta ei saa algatada apellatsioonimenetlust Iirimaa kõrgemates kohtutes (Superior Courts of Ireland) pärast seda, kui IRC otsustas seda võimalust mitte kasutada. Pealegi, EÜ artikli 230 neljandas lõigus üksikisikutele antud absoluutne ja tingimusteta õigus esitada Esimese Astme Kohtusse hagi määruse tühistamiseks lisandub õigusele nõuda ühenduse akti kehtetuks tunnistamist siseriiklikus kohtus; õiguskaitsevahendite olemasolu ei välista iseenesest selle artikli alusel esitatud tühistamishagi vastuvõetavust.

Esimese Astme Kohtu hinnang

56 Seega ei ole vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale vastuvõetavad tariifse klassifitseerimise määruse peale esitatud tühistamishagid, mille on esitanud füüsilised või juriidilised isikud EÜ artikli 230 neljanda lõigu alusel. Kuigi neis määrustes sisalduvad kirjeldused on konkreetsed, on need aktid siiski üldkohaldatavad, kuna esiteks hõlmavad need kõiki kirjeldatud tüübile vastavaid kaupu sõltumata nende individuaalsetest näitajatest ja päritolust ning teiseks mõjutavad nad ühise tollitariifistiku

ühtse kohaldamise eesmärgil kõiki ühenduse tolle ja kõiki importijaid (vt eespool punktis 28 viidatud kohtuotsus Sony, punkt 58 ja viidatud kohtupraktika; Esimese Astme Kohtu 19. märtsi 2007. aasta määrus kohtuasjas T-183/04: Tokai Europe *vs*. komisjon, kohtulahendite kogumikus ei avaldata, punkt 48, ja 19. veebruari 2008. aasta määrus kohtuasjas T-82/06: Apple Computer International *vs*. komisjon, EKL 2008, lk II-279, punkt 45).

57 Käesoleval juhul sätestab vaidlustatud määruse artikkel 1, et lisas oleva tabeli esimeses veerus kirjeldatud tehnilistele näitajatele vastav kaup tuleb kombineeritud nomenklatuuri tähenduses klassifitseerida sama tabeli teises veerus märgitud vastava KN-koodi, nimelt 8543 89 97 alla. See säte kohaldub kõigi analoogsete või kirjeldatud tüüpi toodete suhtes sõltumata nende individuaalsetest tehnilistest näitajatest ja päritolust (vt selle kohta eespool punktis 45 viidatud kohtuotsus Casteels *vs*. komisjon, punkt 11, ja eespool punktis 56 viidatud määrus Apple Computer International *vs*. komisjon, punkt 46).

58 Seega kujutab asjaomane säte endast üldkohaldatavat meedet EÜ artikli 249 teise lõigu tähenduses ja kohaldub objektiivselt määratletud olukordadele, tuues endaga kaasa õiguslikke tagajärgi üldiselt ja abstraktselt kindlaks määratud isikute rühmale ning eelkõige selles sättes kirjeldatud toote importijatele (vt selle kohta eespool punktis 45 viidatud kohtumäärus Iposea *vs*. komisjon, punkt 24 ja viidatud kohtupraktika).

59 Teatavatel tingimustel võib isegi üldkohaldatav akt puudutada isiklikult teatavaid ettevõtjaid, kes võivad seega akti vaidlustada EÜ artikli 230 neljanda lõigu alusel. Seda saavad nad teha siiski vaid tingimusel, et see akt mõjutab neid mingi neile omase tunnuse või neid iseloomustava faktilise olukorra tõttu, mis neid kõigist teistest isikutest eristab, ning seega individualiseerib neid sarnaselt otsuse adressaadiga (eespool punktis 36 viidatud kohtuotsus Plaumann, punkt 223, ja eespool punktis 43 viidatud kohtuotsus Codorníu, punktid 19 ja 20; eespool punktis 56 viidatud määrused Tokai Europe *vs*. komisjon, punkt 49, ja Apple Computer International *vs*. komisjon, punkt 48). Sellega seoses ei tähenda üksnes asjaolu, et üldkohaldatav akt võib kaasa tuua erinevaid konkreetseid tagajärgi erinevatele õigussubjektidele, kelle suhtes teda

kohaldatakse, vältimatult nende subjektide eristamist kõigist teistest puudutatud isikutest, kuna see akt kuulub kohaldamisele objektiivselt määratletud olukorrast tulenevalt (Euroopa Kohtu 18. detsembri 1997. aasta määrus kohtuasjas C-409/96 P: Sveriges Betodlares ja Henrikson *vs.* Komisjon, EKL 1997, lk I-7531, punkt 37; Esimese Astme Kohtu 25. septembri 2002. aasta määrus kohtuasjas T-178/01: Di Lenardo *vs.* komisjon, kohtulahendite kogumikus ei avaldata, punkt 52, ja 12. jaanuari 2007. aasta määrus kohtuasjas T-104/06: SPM *vs.* komisjon, EKL 2007, lk II-2*, punkt 70).

60 Vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale ei tähenda võimalus määrata suurema või vähema täpsusega kindlaks nende õigussubjektide arv või need õigussubjektid ise, kellele vastavat meedet kohaldatakse, mingil juhul, et vastav meede puudutab neid õigussubjekte isiklikult, kui seda meedet kohaldatakse kõnealuses õigusaktis objektiivselt määratletud õiguslikust või faktilisest olukorrast tulenevalt (vt selle kohta eespool punktis 43 viidatud kohtuotsus Codorníu, punkt 18; eespool punktis 45 viidatud määrus Iposea *vs.* komisjon, punkt 31, ja eespool punktis 56 viidatud määrus Apple Computer International *vs.* komisjon, punkt 52).

61 Asjaolust, et üks õigusakt puudutab teatavaid ettevõtjaid majanduslikult enam kui teisi sama sektori ettevõtjaid, ei piisa selleks, et lugeda neid kõnealuse õigusaktiga isiklikult puudutatuks (Esimese Astme Kohtu 8. septembri 2005. aasta määrus kohtuasjas T-287/04: Lorte jt *vs.* nõukogu, EKL 2005, lk II-3125, punkt 54, ja 12. märtsi 2007. aasta määrus kohtuasjas T-417/04: Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia *vs.* komisjon, EKL 2007, lk II-641, punkt 58).

62 Käesolevas asjas väidab hageja sisuliselt, et kõnealuse klassifitseerimise otsus lähtus STI taotlusest, mille ta esitas IRC-le, et pärast tema kaebust AC-le võttis viimane vastu lõpliku otsuse kõnealuse toote kohta, klassifitseerides selle KN-koodi 8470 alla, ja et järelikult on ta ainus ettevõtja, kellele võimaldati erilist tariifset klassifikatsiooni, mis seejärel vaidlustatud määrusega tühistati. Lõpuks olid IRC haldusmenetlus ja komisjoni menetlus, mille tulemusel võeti pärast AC otsust vastu vaidlustatud määrus, tema sõnul algatatud konkreetselt tema toote suhtes.

63 Esimese Astme Kohus leiab, et hageja argumendid ei võimalda tuvastada tunnust, mis erandina eespool punktides 56–58 nimetatud põhimõtetest oleks hagejale eriomane, ega teda eristavat ja seega teiste vaidlustatud määrusega võimalikult puudutatud ettevõtjate suhtes individualiseerivat faktilist olukorda.

64 Selles osas tuleb kõigepealt meenutada, et STI eesmärk on tagada ettevõtjale kindlus, kui tal tekib kahtlus kauba olemasolevas tollinomenklatuuris klassifitseerimise suhtes, ja seega ettevõtja kaitse tolli seisukoha hilisemate muudatuste eest seoses kauba klassifitseerimisega. Seevastu ei ole STI eesmärk ega võimalik tagajärg tagada ettevõtjale, et tariifirubriiki, millest ta lähtub, hiljem ei muudeta ühenduse õigusaktiga, kuna STI piiratud kehtivus on sätestatud juba tolliseadustiku artiklis 12 (vt selle kohta Euroopa Kohtu 29. jaanuari 1998. aasta otsus kohtuasjas C-315/96: Lopex Export, EKL 1998, lk I-317, punkt 28).

65 Asjaolu, et liikmesriigi kohus otsustab STI tühistada ja konkreetse toote ümber klassifitseerida kombineeritud nomenklatuuri teatud rubriiki, ei individualiseeri iseenesest selle ettevõtja õiguslikku olukorda, kes võiks STI-le tugineda. Kui selline otsus on siduv sama riigi tolli jaoks, ei tähenda see, nagu väidab hageja, et see otsus loob õiguse importida kaupa teatud KN-koodi all, millest iseenesest piisaks tema individualiseerimiseks. Sellest järeldub, et käesoleval juhul ei saa hageja väita, et tema olukorda individualiseerib asjaolu, et ta on ainus ettevõtja, kes on õiguskaitsevahenditega saavutanud STI tühistamise ja omandanud sellega õiguse importida kõnealust toodet kombineeritud nomenklatuuri rubriigi 8470 all.

66 Hageja väited vaidlustatud määruse vastuvõtmise menetluse kohta ei lükka ümber esitatud põhjendusi.

67 Kuigi on tõsi, et vaidlustatud määruse vastuvõtmise menetluse algatas taotlus, mille Iiri ametiasutused esitasid pärast AC otsust, ei individualiseeri ainuüksi see asjaolu hagejat EÜ asutamislepingu artikli 230 neljanda lõigu tähenduses. Tariifse klassifitseerimise määruse kohaldamine laieneb põhimõtteliselt kõikidele kirjeldatud tüübiga analoogsetele või sellele vastavatele kaupadele, sõltumata nende individuaalsetest näitajatest ja päritolust.

68 Lisaks, mis puudutab esiteks hageja väidet, et pärast AC otsust ilmnenud faktilised asjaolud näitavad sisuliselt, et nimetatud menetlus puudutas konkreetselt kõnealust toodet, siis märgib Esimese Astme Kohus, et kohtutoimikust nähtub, et juba 2003. aasta augustis oli komisjon teatanud liikmesriikide tolliametitele, et ta oli saanud Poola tollilt taotluse kõnealuse tootega sarnaste tunnustega toote nimetusega „digipass" tariifse klassifitseerimise kohta. Seda küsimust arutati esimest korda nomenklatuurikomitee 322. koosolekul, mis toimus 2003. aasta oktoobris ja millele eelnes komisjoni ja IRC kirjavahetus, milles arutati viimase väljastatud esimest, 8. veebruari 2001. aasta STI-d, millega määratud tariifirubriik erines Saksa tolli väljastatud STI-ga määratud tariifirubriigist, milles klassifitseeriti hageja tootele sarnanev toode alamrubriiki 8543 89 95. Alles pärast nomenklatuurikomitee järeldust, mille kohaselt on „digipass" alamrubriiki 8543 89 kuuluv turvaseade, teatas IRC 1. detsembri 2003. aasta kirjas, et ta oli tunnistanud 8. veebruari 2001. aasta STI kehtetuks ja soovis väljastada uue STI, mida ta tegigi 8. aprillil 2004, klassifitseerides hageja toote ümber rubriiki 8543 89 95 99; pärast seadis AC klassifitseerimise 10. oktoobri 2005. aasta otsusega kahtluse alla.

69 Vahepeal oli nomenklatuurikomitee nende toodete klassifitseerimise küsimust uuesti arutanud oma 350. koosolekul, mis toimus 20. septembril 2004 ja kus järeldati, et „kasutajat identifitseerida võimaldava parooliga turvatud seadmed, mis arvutavad ja loovad spetsiaalse parooli, on seadmed, mis täidavad iseseisvaid tööoperatsioone ja kuuluvad rubriiki nr 8543 89". Kõik need asjaolud olid pealegi selgelt märgitud IRC teates ja IRC algatas menetluse, mille tulemusel võeti pärast mitut arutelu

nomenklatuurikomitees vastavalt selle 386., 389. ja 391. koosolekul vastu vaidlustatud määrus (vt eespool punkt 15).

70 Seega ei ole vastupidi hageja väitele võimalik piirduda tõdemusega, et AC otsusele järgnenud menetluse algatas IRC taotlus, kuna nimetatud menetlus on osa üldisemast ja ulatuslikumast raamistikust, ulatudes käesoleva juhtumi faktilistest asjaoludest kaugemale, ja kuna, nagu eespool märgitud, teine liikmesriik oli varem taotlenud teavet sarnase toote kohta ja komisjon oli tuvastanud lahknevused Saksa ja Iiri tollide väljastatud STI-des ning mitme liikmesriigi ametiasutuste arvamustes nende toodete klassifitseerimise osas.

71 Teiseks tuleb märkida hageja väite kohta, mille kohaselt tõendavad kirjad, mis ta IRC-lt sai, et vaidlustatud määruse selge eesmärk oli tunnistada AC otsus kehtetuks, et see väide mitte ainult ei ole piisavalt põhjendatud, vaid on ka asjassepuutumatu, kuna need kirjad saatis Iiri toll, mitte komisjon, ning seetõttu ei ole neis sisalduvad väited viimase suhtes siduvad. Lisaks kinnitavad need kirjad üksnes seda, et vaidlustatud määrus on hageja tootele kohaldatav, ega tõenda kuidagi, et selle määruse eesmärk oli AC otsus kehtetuks tunnistada. Eelkõige IRC 11. augusti 2006. aasta kirjast tuleneb, et AC otsuse kehtetuks tunnistamine oli vaidlustatud määruse tagajärg, mitte selle vastuvõtmise eesmärk.

72 Kolmandaks, mis puudutab hageja väidet, et IRC otsustas pärast komisjoniga konsulteerimist AC otsuse peale mitte kaevata, siis toimikust ei nähtu, et selline otsus tehti komisjoni soovitusel või survel. Vastupidi, nomenklatuurikomiteele

saadetud teates (vt eespool punkt 15), mis algatas menetluse, mille tulemusel võeti vastu vaidlustatud määrus, täpsustas IRC järgmist:

„Maksuhaldur otsustas mitte esitada asjaolusid Haute Cour'ile õigusliku arvamuse saamiseks, arvestades, et [AC] otsus puudutab faktilisi asjaolusid. Küsimus edastatakse nüüd [nomenklatuuri]komiteele teadmiseks."

73 Neljandaks, mis puudutab hageja argumenti, et AC otsus on faktiline olukord, mis individualiseerib teda samamoodi nagu eespool punktis 43 viidatud kohtuasjas Codorníu tehtud otsuse asjaolud, siis piisab sellest, kui rõhutada, et vastupidi kaubamärgiõigusele, mis andis nimetatud kohtuasjas hagejale ainuõiguse, mille osas Euroopa Kohus rõhutas, et hageja oli registreerinud oma graafilise märgi Hispaanias 1924. aastal ja oli seda märki traditsiooniliselt kasutanud nii enne kui ka pärast registreerimist, siis hageja õigus importida oma toodet kombineeritud nomenklatuuri konkreetse koodi all tuleneb ainult AC otsusest. Need kaks olukorda ei ole kuidagi võrreldavad, kuna AC otsust ei saa pidada asjaoluks, mis võimaldab hagejat individualiseerida analoogselt Codorníuga, kes oli oma kaubamärgi registreerimisest tuleneva ainuõiguse alusel pärast kõnealuse määruse vastuvõtmist kõikidest teistest ettevõtjatest täiesti erinevas olukorras.

74 Viiendaks tuleb meenutada seoses asjaoluga, et vaidlustatud määrusega kindlaks määratud alamrubriigile vastav tollimaks on kõrgem kui hagejale AC otsusega määratud maks, et sellest, et õigusakt mõjutab teatavaid ettevõtjaid majanduslikult rohkem kui teisi sama sektori ettevõtjaid, ei piisa selleks, et õigusakt puudutaks neid isiklikult (eespool punktis 61 viidatud määrused Lorte jt *vs.* nõukogu, punkt 54, ja Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia *vs.* komisjon, punkt 58).

75 Kuuendaks tuleb samuti tagasi lükata hageja väide – mida lisaks ei ole käesoleval juhul tõendatud – tõhusa kohtuliku kaitse puudumise kohta seetõttu, et puuduvad siseriiklikud õiguskaitsevahendid, mis võimaldaksid kontrollida vaidlustatud määruse kehtivust, kuna hageja ei saa pöörduda Superior Courts of Irelandi, sest AC otsus on muutunud Iiri õiguses lõplikuks.

76 Ühenduse õiguskaitsevahendite korra selline tõlgendus, mille kohaselt on tühistamishagiga võimalik otse ühenduste kohtusse pöörduda, juhul kui ühenduste kohtu teostatud siseriiklike menetlusnormide analüüsist nähtub, et need ei võimalda füüsilistel ja juriidilistel isikutel esitada hagi, mis võimaldaks neil seada kahtluse alla väidetavalt õigusvastase ühenduse akti kehtivuse, ei ole vastuvõetav. Selline kord nõuaks, et ühenduste kohus uuriks ja tõlgendaks igal konkreetsel juhul siseriiklikku menetlusõigust, mis aga ületab tema pädevuse piire ühenduse õigusaktide seaduslikkuse kontrollimisel (vt eespool punktis 56 viidatud määrus Tokai Europe *vs*. komisjon, punkt 63 ja viidatud kohtupraktika).

77 Seitsmendaks tuleb märkida eespool punktis 28 viidatud kohtuotsuse Sony kohta, millele hageja samuti tugineb, et nagu täpsustati selle kohtuotsuse punktis 77, loetakse hageja isiklikult puudutatuks ainult „käesoleva juhtumi erandlikel asjaoludel". Seega tuleb selleks, et kindlaks teha, kas nimetatud asjaolud käesoleval juhul esinevad, meelde tuletada, millised need erandlikud asjaolud olid.

78 Esiteks, eespool punktis 28 viidatud kohtuotsuse aluseks olnud kohtuasjas võttis Sony, kui ta sai teada aruteludest nomenklatuurikomitees tema toote, videomängupuldi PlayStation®2 tariifse klassifitseerimise üle, ühendust nimetatud komitee esimehega ja esitles viimase kutsel toodet ühel komitee koosolekul, vastates liikmete küsimustele.

Sony ja komisjoni talitused võtsid pärast veel mitu korda üksteisega ühendust Sony toote klassifitseerimise kohta otsuse tegemiseks.

79 Teiseks oli Ühendkuningriigi toll pärast kohtuotsust väljastanud Sonyle STI, milles klassifitseeriti tema toode alamrubriiki, mis pärast tühistati ja mille kõnealune määrus asendas.

80 Kolmandaks esitati Sony vaidlustatud määruses üksikasjalikult kõik tema toote omadused ja sellele oli lisatud toote foto. Lisaks ei olnud nimetatud määruse jõustumise ajal teisi samasuguste omadustega tooteid.

81 Neljandaks oli Sony nimetatud puldi ainus volitatud ühendusse importija.

82 Seega on kõnealuse kohtuasja ja käesoleva kohtuasja ainus sarnasus see, et mõlemal juhul oli siseriiklik kohus oma otsusega tühistanud eelnevalt tolli väljastatud STI, milles toode klassifitseeriti teise KN-koodi alla, ja seejärel otsus tühistati Esimese Astme Kohtus arutlusel oleva määruse vastuvõtmisega. Tuleb märkida, et kahe kohtuasja erinevused on märkimisväärsed.

83 Erinevused ilmnevad eelkõige nomenklatuurikomitee menetluses, milles – nagu juba eespool on rõhutatud – Sony oli vastupidi hagejale aktiivselt osalenud (vt selle kohta

eespool punktis 56 viidatud määrus Apple Computer International *vs.* komisjon, punktid 50 ja 51).

84 Sama kehtib vaidlustatud määruse lisas esitatud tabeli esimeses veerus toodud tootekirjelduse kohta, sest vastupidi Sonyle ei ole hageja tõendanud, et see kirjeldus sisaldab mõnda konkreetset ja üksnes tema tootele omast elementi. Selles osas tuleb märkida, et eespool punktis 28 viidatud kohtuotsuse Sony aluseks olnud kohtuasjas kirjeldas komisjon mitte ainult seda, kuidas videomängupulti jaemüügis esitleti, vaid ka selle erinevaid koostiselemente ja võimalikke kinnituselemente ning põhifunktsioone. Sony oli seega suutnud tõendada, et selline kirjeldus vastab täpselt tema toote tehnilisele kirjeldusele, mille ta oli komisjonile edastanud, ja et nimetatud kirjeldus oli sedavõrd täpne, et välistab selle, et määrus võiks, vähemalt kõnealuse määruse jõustumise ajal, kehtida muude toodete suhtes peale Sony mängupuldi (eespool punktis 28 viidatud kohtuotsus Sony, punkt 72).

85 Lisaks, vastupidi Sonyle, kes oli vaidlusaluse toote ainus volitatud ühendusse importija, ei kavatsenud hageja käesoleval juhul mitte ainult tõendada vastupidist, vaid isegi ei vaidlustanud komisjoni väidet, et on vähemalt neli eri ettevõtet, kellel on võimalik toota ja turustada tooteid, mille omadused vastavad vaidlustatud määruse lisas esitatud tabeli esimeses veerus toodud kirjeldusele. Seda kirjeldust tuleb seega pidada pigem üldiseks, arvestades, et selle kohaldamisalasse võib kuuluda teisi tooteid peale hageja oma.

86 Lõpuks on asjaolu, et eespool punktis 28 viidatud kohtuotsuse Sony aluseks olnud kohtuasjas oli olemas toote foto, millel on selgelt näha logo PS2, isegi kui Sony kaubamärk oli kustutatud, hagi vastuvõetavuse hindamisel olulise tähtsusega. Kuigi kõnesoleva määruse lisas toodud tabelis esitatud toote foto on nimetatud kohtuasjas

põhimõtteliselt vaid täiendav, mitte määrava tähtsusega tõend, on see siiski üks tegur, mida tuleb vaidlustatud määruse sätete analüüsimisel arvesse võtta. Seega tuleb tõdeda, et käesoleval juhul ei sisalda vaidlustatud määrus ühtegi fotot ei hageja tootest ega muudest toodetest.

87 Hageja ei ole seega tõendanud, et käesolevas asjas esineb eespool punktis 28 viidatud kohtuotsuses Sony määratletud „erandlikke asjaolusid", mis võimaldaksid järeldada, et vaidlustatud määrus puudutas hagejat kui otsuse adressaati isiklikult.

88 Seega puudutab vaidlustatud määrus hagejat üksnes objektiivselt kui nimetatud määrusele lisatud tabelis nimetatud automaatsesse andmetöötlusseadmesse talletatud salvestistele juurdepääsuks konstrueeritud turvaseadmete importijat, samuti nagu kõiki teisi ettevõtjaid, kes on või võivad tulevikus olla samas olukorras.

89 Kõigist eeltoodud põhjendustest nähtub, et vaidlustatud määrus ei puuduta hagejat isiklikult ja seetõttu tuleb hagi jätta vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata.

Kohtukulud

90 Kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna hageja on kohtuvaidluse kaotanud, mõistetakse kohtukulud vastavalt komisjoni nõudele välja hagejalt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ESIMESE ASTME KOHUS (kolmas koda)

määrab:

1. Jätta hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata.

2. Mõista kohtukulud välja äriühingult RSA Security Ireland Ltd.

Luxembourg, 3. detsember 2008

Kohtusekretär — Koja esimees

E. Coulon — J. Azizi